

Post paa Budgettet, der angiver deres Tilskud til Heelstatens Udgifter, har noget Tilsvarende i de øvrige Landsdeles Budgetter; det ordentlige aarlige Tilskud fra Slesvig og Holsteen til Heelstatens Udgifter kommer slet ikke for Stænderne. Derimod sige de nævnte Forsatninger, at dersom de særlige Indtægter for det ene eller det andet Hertugdømme ikke, efterat Forvaltnings-Udgifterne ere udrede, strække til Afholdelsen af det Tilskud, som Monarkiet behøver, og naar som Følge deraf en særlig Skat skal udskrives af Hertugdømmerne, saa skal der forelægges dem Oplysning om, som det hedder i den slesvigiske Forsatnings § 3, at 83 pCt. af den hele opførte Sum udredes af de øvrige Dele af Monarkiet tilfammen, og som det hedder i den holsteenske Forsatnings § 3, at de øvrige Dele af Monarkiet udrede den efter det engang fastsatte Forholdstal paa dem faldende Andeel af Fællesudgifterne. Dette er noget aldeles Forskjelligt fra, hvad man ved første Behandling vilde lægge i dem. Men ikke desto mindre maa jeg dog sige, at disse to Paragrafer forekomme mig at indeholde en meget tydelig Angivelse af, hvad Tanken er i det hele Forhold, hvori de særlige Dele staae til det Fælles; det kan efter dem ikke være tvivlsomt, at den Forudsætning, hvorfra der gaaes ud i Fællesforsatningens § 53 og i Grundlovsindskrænkningens § 4, er den, at samtlige Landsdele skulle bære lige Byrder efter det for dem lovlige af Fællesmagten fastsatte Forholdstal. Jeg synes ogsaa, at Regeringen ikke har nogen sær Opfordring til ligeoverfor denne Forsamling at iagttage en saa tilbageholdende Stilling. Det forekommer mig, at saalange det er givet — og det er nylig fremhævet med megen Styrke og Klarhed af det ærede Medlem for Præstø Amt's 6te Valgfreds (H. Hage) — at det i Virkeligheden er Kongeriget, der fortrinsviis har den Opgave, at bære Monarkiet og værges om Statens Enhed, saa er der al mulig Opfordring for Regeringen til ogsaa at give den danske Rigsdag, Kongerigets Repræsentation, saadanne Oplysninger, som den ved Loven er forpligtet til eventuelt at give de slesvigiske og holsteenske Stænder, og jeg skal sige til, at jeg ikke seer nogen væsentlig Fare, som kunde flyde af at give os saadanne Oplysninger.

Den høitagtede Finantsminister har sagt, at Spørgsmaalet om de forskjellige Landsdeles Tilskud vil komme til at ligge under Rigsdagens Resfort, saasnart et Regnskab er tilstede, men han har formeent — i alt Fald er han bleven saaledes forstaaet af min ærede Nabo for Svendborg Amt's 6te Valgfreds (S. N. Hansen) — at saalænge Talen var om Budgettet, saa var det kun Rigsraadet, der derom havde Noget at sige. Nu forekommer det mig dog, at naar man har det liggende for sig, som her er betegnet ved Indrømmelsen af 29de Juli 1861, saa er det ikke ubesøiet, at der rettes et Spørgsmaal til Regeringen om dette Forhold, og jeg kan sige til, at § 6 alene ved sin Nærværelse paa Finantsloven forekommer mig at indeholde en tilstrækkelig Besvielse for den danske Rigsdag til at gjøre dette Spørgsmaal. Smidlertid savne vi jo ikke aldeles Momenter til selv nogentunde at besvare det, som det ligger os paa Hjerte at faae at vide. Vi have allerede igjennem et aflagt Regnskab Oplysning om, at der i det Finantsaar, for hvilket den saakaldte Indrømmelse af 29de Juli 1861 er gjort, ikke fra vor Landsdeel, Kongeriget, er krævet et større Bidrag end det, der efter Forholdstallet tilkommer det at svare. Der er vel slet en Forandring, idet nemlig det ved Finantsaarets Begyndelse fastsatte Tal for samtlige Landsdeles Tilskud ikke er blevet fastholdt, men et andet sat istedet, nemlig det i Normalbudgettet af 28de Februar 1856 forestrevne, men Forholdet mellem de forskjellige Landsdele er ligesuldt bevarret, og derpaa kommer det jo her væsentlig an. Jeg skal ogsaa udtale, at det synes mig at maatte være et uafviseligt Villighedskrav under det ordinære Forhold, at Landsdelenes Tilskud kun ydes efter det Forholdstal, som nu engang ved Rigsraadets Myndighed, og alene derved, er fastsat. Jeg troer, at vi kunne udtale som en almindelig Paastand, en Paastand, som vi ere besøiede til at gjennemføre med al den Kraft, vi formaae, at under ordinære Forhold er Kongeriget ikke forpligtet til at svare Mere end sin Brøkdeel af den Heelhed, der skal ydes af Landsdelene til de fælles Udgifter. Men paa den anden Side skal jeg dog gjøre opmærksom paa, at selv om det for-